Tuske om at tælle Scheel iblandt sine Lærere var ikke blot ledet af en almindelig Stræben efter at sikre sig de virkelige Capaciteter i Videnskaben, men tillige af en practisk Trang til at finde en Mand, der var istand til at udfylde Pladsen som Romerretslærer efter P. G. Bang, der netop havde forladt Universitetet efter at være valgt til Directeur i Nationalbanken. Denne Post var Scheel fuldkommen voxen, og i ti Aar nød de Studerende hans Underviisning ikke blot i Romerretten, hvorover han læste i hvert Semester for et ganske ordentligt Auditorium — ialtfald naar der tages Hensyn til, at disse Forelæsninger i Almindelighed besøges mindst — men ogsaa i flere Grene af den danske Ret, navnlig Civilretten. Om hans Virksomhed som Universitetslærer have vi endnu, foruden de mange levende Vidnesbyrd om hans Dygtighed, tvende skrevne Minder. Det er to Universitetsprogrammer, begge af langt mere practisk Betydning end de Afhandlinger, der ialtfald i tidligere Aar i Almindelighed fyldte Universitetets Indbydelsesskrifter. Det ene er en af ham som Universitetets Rector i 1844 udgivet omhyggelig og fuldstændig Udsigt over „Kjøbenhavns Universitets Collegier og Stipendier for de Studerende ved dette Universitet". Det andet, der er en for de juridiske Studerende endnu nundværlig Monographi over Tilbageholdelsesretten, udkom allerede 1839 og var, efter speciel kongelig Tilladelse, udarbeidet paa Dansk, for saaledes at kunne blive almindelig tilgængeligt og stifte mere Nytte. Med udmærket Klarhed behandler Forfatteren denne Ret, der ikke blot i sig selv, men navnlig paa Grund af det Lys, den kaster over alle de saakaldte tinglige Sikkerhedsrettigheder, er af megen Vigtighed, og gjennemgaaer saavel dens Væsen som Betingelserne for dens Tilværelse, de Hovedtilfælde, i hvilken den finder Sted, og dens Virkninger. Omfatter dette Arbeide end kun et ganske specielt Afsnit af Civilretten, saa er det dog indenfor dennes Omraade et Hovedværk, hvortil man endnu bestandigt appellerer.

Under sit Universitetsliv var Scheel i Januar 1839 bleven udnævnt til extraordinair Assessor i Højesteret, og i 1842 til Medlem af Commissionen til Udarbeidelse af en ny Rettergangslov for Landetaten. Han havde saaledes ingenlunde for Romerretten opgivet sit tidligere speciale, den militaire Ret, og han betænkte sig heller ikke paa, da der ad denne Vei tilbød sig en for hans Evner passende Virkekreds, heelt at offre sig til den. Den 3die August 1846 blev han constitueret, d. 23de November s. A. udnævnt til Generalauditeur for Landetaten og Deputeret i General-Commissariats-Collegiet, og ved Aarets Udgang forlod han sin Lærestol. Hans Stilling som Medlem af den militaire Lovcommission havde allerede fra hans Haand fremkaldt et Par Skrifter om Ordningen af militaire Straffelove og Rettergangsforhold, og disses Antal forøgede han endnu med nogle Udkast til saadanne Love; om denne Side af hans Virksomhed vil det, hvor fortjenstlig den end kan være, være Fremtiden, som seer dens Resultater, forbeholdt at dømme. Danmark fik snart andet Brug for hans Kræfter. Efter Treaarskrigen sendtes Scheel i Sommeren 1850 med Baron Pechlin og den senere Udenrigsminister Reedtz til Berlin, for der at afslutte den endelige Fred med Preussen og det tydske Forbund, hvilken Fredsslutning han som bekjendt var med at underskrive den 2den Juli 1850. Ligesom han herigjennem havde modtaget en Anerkjendelse af sin Dygtighed som Lovkyndig — thi det var vel nærmest i denne Egenskab, at dette Hverv blev overdraget ham — saaledes modtog han kort efter et andet ligesaa fyldestgjørende Bevis paa Regjeringens Tillid, idet det ved et kongeligt Commissorium af 18de August 1850 overdroges ham, i Forbindelse med H. J. Koefoed, Algreen-Ussing, Mourier, J. E. Larsen og Fr. Krieger, at udarbeide Udkast til en almindelig Straffelovbog for Danmark, som kan træde i Stedet for alle tidligere Lovbestemmelser om Forbrydelser og deres Straffe. Deeltagelsen i denne Commissions Arbeider opgav han imidlertid efterat han havde overtaget Justitsministeriet, og hans Virksomhed i den var af den Grund ikke betydelig. Ogsaa hans Medborgere have hædret ham med deres Tillid. I lang Tid har han været Repræsentant i Nationalbanken — hvorved han senere som Justitsminister blev kongelig Commissair — og deeltog som saadan med ualmindelig Interesse og Dygtighed i Afgjørelsen af mange vigtige Sager. Senere overdroges det ham, da det kjøbenhavnske Søassurance Compagnies Convention af 1ste Juli 1746 var aldeles forældet, at udarbeide en ny Convention for dette Compagni, hvilket Arbeide, der laa ham saa meget nærmere, som han ved Universitetet havde læst flere Gange over Søretten, han udførte med megen Dygtighed, og den af ham udarbeidede Convention erholdt under 2. April 1850 kongelig Stadfæstelse.

Hidtil havde Scheel holdt sig udenfor Politiken, og hverken i Provindsialstænderne eller i den grundlovgivende Rigsforsamling havde han havt Sæde. Men Danmark er for lidet et Land til, at det ikke skulde lægge Beslag paa de Capaciteter, det har, og anvende deres Kræfter i alle Retninger. Ikke blot som anseet Lovkyndig, men ogsaa paa Grund af hans klare Blik og rolige, flinke Tænkemaade, valgte Kongen ham derfor under 28de April 1851 til at tage Sæde i den Forsamling af Notabler, som skulde afgive Betænkning om den endelige Ordning af Landsdelenes indbyrdes Forhold. Under Forhandlingerne i denne Forsamling sluttede Scheel sig naturligt til Majoriteten, der søgte at drage Hertugdømmet Slesvig nærmere til Kongeriget og som navnlig fremhævede Tanken om en for disse Landsdele fælles lovgivende Magt. Men nogle Dage før Betænkningen blev endelig underskrevet, havde Scheel forladt Forsamlingen, for i Kraft af Kongens Kaldelse den 13de Juli 1851 at overtage Ledelsen af Justitsministeriet efter Bardenfleth i det nye Cabinet, som dannedes under denne Dato.

Der var Meget at tage Haand i for Scheel som Justitsminister, mange Forhold at ordne efter Krigen, Meget at forberede til Lovgivningsmagten. Derfor var hans Virksomhed ogsaa mere stille og skjult, end mangen anden, men derfor ikke mindre gavnlig og nødvendig. Under Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, der bebuder den nye Statsplan, efterat Notabelprojectet var faldet fra hinanden, satte ogsaa Scheel som Statsminister sit Navn. I samme Aar, 3die Marts, udkom Rigsretsloven, hvori han havde megen Deel; men Hovedstykket i den fra Justitsministeriet under Scheel udgaaede Lovgivning, er dog Danmarks Tyendelov, underskrevet den 10de Mai 1854, samme Dag som Scheel, paa Grund af Sygelighed, midlertidig afgav Ministerportefeuillen. Allerede i 1852 blev et i Ministeriet udarbeidet Udkast til denne Lov forelagt Rigsdagen, men det blev forkastet. Scheel tog nu Sagen ganske i sin egen Haand; han bearbeidede selv Loven og førte den saaledes igjennem. Tyendeloven med dens Gjennemførelse af smukke, humane Principer, med dens Omsorg for Tyendets Tarv ikke mindre end for Husbondens, vil altid staae som et værdigt Minde om den Minister, der bevirkede dens Vedtagelse; og det skal siges til Vidnesbyrd om den Flid og Omhu, hvormed den er udarbeidet, at den er een af de faare saa Love, ja snart den eneste Hovedlov fra vor Frihedsperiode, hvori det sidste Aartis travle Lovgivningsvirksomhed Intet har fundet at forandre, Intet at tilføie.

Scheel hører til det conservative Parti; det var i et conservativt Ministerium han indtraadte under A. V. Moltkes Auspicier, og han vedblev at fungere under Bluhme og Ørsted — ja han overlevede endog det Ørstedske Ministerium og blev først endelig entlediget den 15de Januar 1855. Den hele forandrede Politik, som havde gjort sig gjeldende under det Ørstedske Ministerium, som var begyndt allerede med Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, som senere gjennemførte Thronfølgerloven, og som endelig dicterede Forordningen af 26de Juli 1854, fandt mange Modstandere. Det var maaskee tildeels i denne mere almindelige Misstemning, at man maa søge Grunden til det Anklagedecret, hvorefter det samlede Ministerium i Aaret 1855 ved Rigsretten anklagedes for at have, uden at henvende sig til Rigsdagen, fremkaldt eller deeltaget i Beslutninger om at træffe Foranstaltninger, der medførte Udgifter, som ikke vare bevilligede i Finantsloven, samt for at have udvirket allerhøieste Billigelse af saadanne Foranstaltninger, eller ialtfald for ikke at have modsat sig, at saadanne Beslutninger og Foranstaltninger bleve trufne. Scheel havde ikke deeltaget i Beslutningen om Forordningen af 26de Juli, men han var jo Medlem af Ministeriet, og han maatte rammes med de Andre; han havde ikke deeltaget i Beslutningen om nogen Foranstaltning, der medførte uhjemlede Udgifter — derfor maatte han anklages for ikke at have modsat sig. Saadant. Hvad Udfald Rigsretssagen fik, er vedbekjendt, og Saameget er vist, at Enhver maa bifalde Scheels fuldstændige Frifindelse, som ligefrem grundet i Grundlovens Forskrift om Contrasignaturen og dens Virkninger.

Hermed er Scheels politiske Virksomhed ialtfald hidtil afsluttet; han har siden den Tid levet ene for sine Forretninger som Generalauditeur for Landetaten, og for sin videnskabelige Virksomhed. Han bærer desværre paa et ikke stærkt Helbred, som allerede i mange Aar har tæret paa hans Arbeidskraft, og som gjør bestandige Reiser og Ophold ved fremmede Bade til en Nødvendighed for ham. Men har end denne hans Sygelighed givet hans Charakteer et Anstrøg af Indesluttethed og Pirrelighed, saa er han dog baade som Menneske og som Embedsmand besjælet af en høi Grad af Retsindighed og Charakteerfasthed, som nødvendigt maa vinde Agtelse. — Siden November 1853 er Scheel Kammerherre; Danebrogsordenens Commandeurkors bærer han siden Afslutningen af Freden med Preussen, Sølvkorset allerede siden 1848. Den norske Konge har belønnet hans Fortjenester af den militaire Lovgivning, og navnlig hans Interesse for den norske Militairret, først med Sanct Olafsordenens Ridderkors, senere med Commandeurkorset.

I de sidste Aar har Scheel udgivet et større Værk, der indtager en fremragende Plads i vor juridiske Literatur. Det er den danske Person- og Familieret. Kjøbenhavn 1859—60. Det er jo efter Forholdenes Natur klart, at der ikke findes noget egentligt Nyt i dette Skrift, men det er samlet med en sjelden Omhu og Flid, det er udarbeidet med udmærket Klarhed og Simpelhed i Fremstillingen, det indeholder en Mængde interessante Undersøgelser og giver Anviisning paa Mangt og Meget, som man ikke venter at finde bearbeidet udenfor Personrettens og Familieretsforholdenes Omraade.

f—g.

Ugens Politik.

Den 30te Octbr. 1862.

Man kan ikke i lang Tid ustraffet lade en Nation svæve i Uvisheb, om Statsskibet styres af en fast og kraftig Haand, eller om det, som en Kasteboll for alle Vinde, staaer i Fare for at strande. Forlænges en saadan Uvisheds Tilstand, saa vil den enten sløve Folket og gjøre det uskikket til enhver Kraftanstrengelse, eller ogsaa ville Rygtesmedene og Rænkemagerne exploitere Situationen paa bedste Maade og maaskee fremkalde en Afgjørelse, som man ved en mere aabenhjertig Fremgangsmaade kunde have forebygget. Ministeriet maa sikkert haardest af Alle føle Trykket af den Hemmelighedsfuldhed, hvormed det har omgivet sig. Det har skjult sine Planer saa omhyggeligt, at intet Menneske i dette Øieblik kan sige, hvilket Program det egentlig har; thi at det har et, som det vil gjennemføre, det koste, hvad det vil, maa dog vel være utvivlsomt. Da de Indrømmelser bleve gjorte, der førte til de saa sørgeligt bekjendte, internationale Underhandlinger, antog man, at der herskede en Overeensstemmelse mellem de venskabeligtsindede Magter og vor Regjering, og at de i Forening havde afstukket den Grændse, om hvilken det skulde hedde: Saa vidt og ikke videre. Grev Russells Depeche af 24de September har hævet denne Vildfarelse, og det viser sig nu klart og tydeligt for Enhver, der vil see, at et Folk kun kan frelses, naar det har Tillid til sit eget Mod og sin egen Kraft. Kan denne Tillid vækkes, er der Haab om, at den alvorlige Fremtid, vi sikkert gaae imøde, vil bringe os Seir, men i saa Tilfælde maa Ministeriets idetmindste tilsyneladende Tvivlraadighed med Hensyn til vore vigtigste Anliggender ophøre, og det bør mindes om, at selv dets ivrigste Venner stadig sige: Gid blot Regjeringen vidste, hvad den vilde og besluttede sig til at handle i Overeensstemmelse hermed!

Den i Gemytterne herskende Uro og Spænding har, som sagt, afsødt en Mængde Rygter, hvoraf nogle, f. Ex. at Hs. Majestæt vilde fratage sig Thronen, ere saa usandsynlige, at de ikke trænge til Gjendrivelse, medens andre, f. Ex. at et reactionairt Ministerium alt var dannet og kun oppebiede Kongens Tilbagekomst for at afløse Ministeriet Hall, ikke ligge udenfor Mulighedens Grændser. Det er ingenlunde noget behageligt Hverv, at gribe disse sig krydsende Rygter i Flugten og nedskrive dem, og det gjøres kun her for at give en Forestilling om Situationen. Blandt de gode Rygter ville vi endnu nævne det, at Ministeriet omsider havde besluttet sig til at foretage et positivt Skridt, der skulde gaae ud paa at sammenkalde de slesvigske Stænder og forelægge dem et Udkast til en særlig Forfatning, der stod i Samklang med Kongerigets Grundlov. Vi meddele ogsaa dette Rygte med al mulig Reservation; men hvis et saadant Forslag fik Majoritet, hvilket Regjeringen naturligviis i Forveien maa kunne vide, om det vil faae eller ikke, saa maatte enhver Paastand om Undertrykkelser fra dansk Side forstumme; under en Forfatning, som vor, kan ingen Regjering underkue nogen Statsborger. Vi fordølge ikke, at vi helst saae, at det nuværende Ministerium vilde være istand til at magte Situationen; vi unde det gjerne den Ære, at have bragt denne pinlige Sag til Ende paa en tilfredsstillende Maade, men hvis det skal lykkes, maa Ministeriet optræde med langt større Mod, Tillid og Daadkraft, end det hidtil har lagt for Dagen.

De engelske Blade, navnlig »Times«, »Daily News«, »Morning Herald«, »The Scotsman« og »Standard«, indeholde, endnu førend Grev Russells Depeche er bekjendt, ledende Artikler, som i de skarpeste Udtryk fordømme deres Udenrigsministers seneste Optræden. »Times« kan aldeles ikke forstaae, hvad der kan have bevæget Grev Russell til at opgive sin tidligere Stilling saa fuldstændigt, at han raader den danske Regjering ikke blot til at give efter for de preussiske Fordringer med Hensyn til de tydske Hertugdømmer, men ogsaa til at ophæve Fællesforfatningen for Kongeriget og Slesvig, og forlanger at faae at vide, af hvilke Grunde England har ladet sig bevæge til denne frivillige Gjenkaldelse af sine tidligere Udtalelser. Verdensorganet kan ikke dadle den danske Regjering, fordi den bestemt har vægret sig ved at følge det givne Raad, og det fremhæver, hvor ubeleiligt det nærværende Øieblik var til at afgive en saadan Erklæring, da en Forbindelse mellem det engelske og danske Kongehuus, hilst med Begeistring af hele det engelske Folk, nys var bleven afsluttet, og det tilføier, at hvis der ikke var de mest bydende Grunde til at forlade Danmark i dette Øieblik, burde Grev Russell paa Englands Vegne have staaet det bi. »Standard« udtaler sig paa en endnu skarpere Maade og slutter sin Artikel med den Erklæring: „At hvis Depechen er af det Indhold, som man paastaaer, vil Hans Herlighed komme til at trække sig tilbage fra sin Post, i ligesaa høi Grad en Gjenstand for Nationens Forbittrelse, som da han vendte hjem fra Wien." »Standard« opfordrer paa det Indstændigste den danske Regjering til at offentliggjøre Depechen af 24de Septbr., og vi haabe, at den vil efterkomme Opfordringen, ja vi paastaae, at det er uklogt, at det ikke allerede er skeet. Det kan nemlig ikke være undgaaet Nogens Opmærksomhed, at de tydske Blade umiddelbart efterat deres Regjeringer have afsendt eller modtaget diplomatiske Actstykker, see sig istand til at meddele dem ordret. Med Hensyn til